

az erdőből, s látnak-e engem? Bekukuskálnak-e a verebek? Gyökereket ereszték-e itt, s így állok-e feldíszítve télen-nyáron, örökkéig?”

A roppant várakozásba belefájdult a kérge, a kéregfájás pedig éppen úgy gyötri a fákat, mint az embereket a fejfájás.

Aztán végre meggyújtották a gyertyákat az ágain. Micsoda ragyogás! Micsoda pompa! A fenyőfának minden ága beleremegett; az egyik gyertya le is perzselte zöld tűt egy jó darabon.

– Jaj, istenem! – kiáltották ijedten a szobalányok, s gyorsan eloltották a tüzet.

Most már vigyáznia kellett, nehogy megint elfogja a remegés. Pedig ó, hogy félt! Folyton attól reszketett, hogy elveszíti valamelyik ékességét – szinte eszét vette a kápráztató ragyogás. De egyszer csak kitarult a szárnyas ajtó, s egy sereg gyerek rontott be, olyan hevesen, mintha föl akarnák dönteni a fát. A felnőttek nyugodt lép-

